

Arrest

nr. 58 723 van 28 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is geboren te Sijarinska Banja (Joegoslavië) en heeft de Servische nationaliteit.

Op 17 januari 1997 vraagt verzoeker onder valse identiteit de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 29 januari 1997 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 februari 1997 dient verzoeker onder valse identiteit een dringend beroep in tegen voormelde beslissing van 29 januari 1997 bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 28 juli 1997 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker.

Op 10 september 1997 huwt verzoeker in Joegoslavië met D.S.I. die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 21 april 1998 vraagt verzoeker op de Belgische ambassade te Belgrado een visum aan in het kader van gezinshereniging op basis van het toenmalig geldende artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 september 1999 wordt S.K. geboren. Een kind uit het huwelijk tussen D.S.I en SB. De echtgenote van verzoeker blijft eveneens gehuwd te zijn met SB in Indië op 23 januari 1995.

Op 31 januari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in hoofde van verzoeker, de beslissing tot weigering van afgifte van het visum. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“Het huwelijk dat op 10/09/1997 in Joegoslavië werd afgesloten tussen O.F. (...) en D.S.I (...) kan in België niet worden erkend wegens strijdigheid met de openbare orde in de mate dat er een situatie van bigamie is geweest in hoofde van D.S.I. (...). De door onze dienst opgevraagde echtscheidingsakte tussen S.B. (...) en D.S.I. (...) werd immers niet voorgelegd.
De aanvrager kan dus geen aanspraak maken op de richtlijnen betreffende gezinshereniging zoals voorzien in art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Zonder voorgaande beslissing af te wachten, komt verzoeker het Rijk binnen op 11 januari 2000.

Op 7 juli 2000 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van het toenmalig geldende artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 15 december 2000 vraagt verzoeker opnieuw de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, nu onder een andere identiteit.

Op 19 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 december 2000 dient verzoeker tegen voormelde beslissing een schorsend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 28 augustus 2001 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in op grond van zijn niet gelegaliseerde Joegoslavische huwelijksakte.

Op 25 september 2001 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging gezien de huwelijksakte onvoldoende gelegaliseerd is.

Op 23 januari 2002 wordt verzoekers echtgenote, D.S.I. uit de bevolkingsregisters geschrapt.

Verzoeker vraagt op 8 maart 2002 de vestiging aan in functie van zijn Belgische echtgenote. Ter gelegenheid van deze aanvraag legt verzoeker een gelegaliseerde huwelijksakte van 12 oktober 2001 voor.

Op 7 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 augustus 2002 dient verzoeker een verzoek tot herziening in. Op 19 december 2002 wordt aan verzoeker een bijlage 35 afgegeven.

Op 20 oktober 2002 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Verviers.

Naar aanleiding van het dringend beroep ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 december 2000, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 december 2002 de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State op 17 januari 2003.

Op 10 juni 2003 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Op 12 juni 2003 wordt het bevel ingetrokken en volgt de invrijheidsstelling van verzoeker.

Op 19 mei 2004 verwerpt de Raad van State het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2002.

Op 12 juli 2004 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het parket van de procureur des Konings op de hoogte van een 'mogelijk schijnhuwelijk' wat verzoekers huwelijk met D.S.I. betreft.

Op 29 september 2004 wordt verzoeker te Leuven opgesloten in de gevangenis en op 20 oktober 2005 wordt hij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens feiten van prostitutie en mensenhandel tot een gevangenisstraf van drie jaar, het betalen van een geldboete, ontzetting van de rechten van artikel 31 van de Strafwet voor vijf jaar en een verbod voor het uitbaten van een drankgelegenheid voor een termijn van drie jaar.

Op 18 maart 2005 stelt het parket van de procureur des Konings de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte dat de problematiek met betrekking tot het huwelijk van verzoekers echtgenote, D.S.I., geen schijnhuwelijk, doch bigamie betreft.

Op 2 maart 2007 brengt het parket van de procureur des Konings de minister op de hoogte van haar onderzoek. Er werd beslist het dossier na onderzoek zonder gevolg te rangschikken wegens onvoldoende bezwaren.

Op 22 augustus 2007 brengt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken verzoeker op de hoogte van artikel 230, § 1 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens dient verzoeker op 18 september 2007 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 december 2007, bij arrest nr. 4694 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 augustus 2002 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 september 2008 meldt verzoeker zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw S.T.C.L. van Belgische nationaliteit.

Op 12 november 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2010 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, omwille van zijn duurzame relatie met mevrouw K.B., van Nederlandse Nationaliteit en van Joegoslavische origine. Dezelfde dag legt hij een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 8 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 november 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 11.06.2010 door O.,F. (...) geboren te B. (...), op (...) en van Servische nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

De foto's kunnen niet worden aanvaard als bewijs van de duurzame en stabiele relatie aangezien er geen datum op valt af te lezen en deze foto's bijgevolg niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Een kaartje met datumvermelding 23.05.2010: deze datum is te recent om de relatie te bewijzen.

Het recht op verblijf wordt bovendien geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dit houdt ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Betrokkene werd op 20.10.2005 door het Hof v Beroep te Antwerpen veroordeeld voor 'het zich schuldig gemaakt te hebben aan het misdrijf van mensenhandel door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van personen, de wisseling of de overdracht van de controle over genoemde personen teneinde ten aanzien van hen het misdrijf te laten plegen bedoeld in artikel 380, § 1 van het Strafwetboek, de toestemming van de vermelde personen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde, met de omstandigheden dat het misdrijf gepleegd werd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeert ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te

laten misbruiken, en met de omstandigheid dat beklaagde van de betrokken activiteit een gewoonte maakte, en het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreffende, ongeacht of beklaagde de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet', tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en tot een geldboete van duizend euro vemeerderd, met 45

opdecimen en alzo gebracht op vijfduizend vijfhonderd euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden (de feiten gepleegd zijnde zowel voor als na 1 maart 2004).

Betrokkene werd verder ontzet van de rechten van artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar, kreeg het verbod opgelegd om een drankgelegenheid uit te baten gedurende een termijn van drie jaar, werd verplicht een bijdrage te betalen van tien euro vermeerderd met 45 opdecimen en alzo gebracht op vijftig euro en werd een vergoeding van vijftig euro opgelegd.

Uit de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemene belang.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van de schending van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker wijst erop dat hij op 11 juni 2010 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat overeenkomstig § 3 van artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit verweerder vóór 11 november 2010 de gemeente in kennis diende te stellen van zijn beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij vóór 11 november 2010 geen verdere berichten mocht ontvangen van de gemeente. Tot zijn 'grote verbazing' werd verzoeker op 15 november 2010 in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 8 november 2010. Verzoeker meent dan ook dat artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden doordat de gemeente aan verzoeker een verklaring van inschrijving diende te overhandigen aangezien hij vóór 11 november 2010 geen beslissing heeft ontvangen van verweerder.

2.2 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.3 Artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. (...)"

Verzoeker dient zijn aanvraag in bij de stad Antwerpen op 11 juni 2010 en stelt terecht dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid binnen de vijf maanden zijn beslissing dient mee te delen aan het gemeentebestuur. De bestreden beslissing werd genomen op 8 november 2010 zoals verzoeker zelf kon vaststellen. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat bij brief van 8 november 2010 de beslissing werd meegedeeld aan de burgemeester van de stad Antwerpen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verweerder binnen de termijn van vijf maanden een beslissing heeft genomen en deze heeft meegedeeld aan het gemeentebestuur zodat voldaan is aan de vereisten van artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de mening lijkt te zijn toegedaan dat de beslissing ook binnen de vijf maanden aan hem diende ter kennis te worden gebracht.

Een schending van artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, de om redenen van openbare orde genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Verzoeker wijst erop dat de verweerder in zijn motivering een groot deel van de motivering van het hof van beroep te Antwerpen, alsook van het beschikkend gedeelte van het arrest gewezen op 20 oktober 2005 overneemt, waarna verweerder concludeert: *“Uit de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemene belang”*. Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening hield met het feit dat dit arrest gaat over feiten van 31 december 2003 tot 22 mei 2004, aldus over feiten van meer dan zes jaar geleden. Verweerder gaat bovendien volledig voorbij aan het feit dat verzoeker zijn straffen heeft uitgevoerd en zich volledig heeft gehouden aan het arrest gewezen door het hof van beroep te Antwerpen op 20 oktober 2005. Verweerder motiveert volgens verzoeker dan ook geenszins waarin zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bovendien wijst verzoeker erop dat verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betekende ‘zonder’ bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat verweerder zelf meent dat hij geen actueel werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

2.5 Verzoeker herhaalt in de repliekmemoire in essentie het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.6 De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht wijst op het feit dat de motieven van de bestreden beslissing tweeledig zijn en dat verzoekers verblijf slechts bijkomend om redenen van openbare orde wordt geweigerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers verblijf in eerste instantie werd geweigerd om reden dat *“betrokkene niet (voldoet) aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”* Dit betreft het determinerende motief van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert pas ‘bijkomend’ *“Het recht op verblijf wordt bovendien geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*.

Uit de bespreking van het derde middel zal blijken dat verzoeker er niet in slaagt om het determinerende motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Gelet op het feit dat verweerder terecht tot de conclusie is gekomen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf als partner in een duurzame en stabiele relatie, en gelet op het feit dat dit het determinerende motief betreft, volstaat dit motief om de beslissing te schragen. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat het tegen het subsidiair motief is gericht omdat de eventuele gegrondheid van die kritiek niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Het feit dat verweerder zijn beslissing aanvult met subsidiaire motieven, tast op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

2.7 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2.b van de Europese Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004, van artikel 40bis, § 2, eerste alinea van de Vreemdelingenwet, van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst op de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en benadrukt dat bij het nemen van een bestuurshandeling de overheid rekening dient te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing nu hij wel degelijk afdoende bewezen heeft dat hij en mevrouw K.B. reeds meer dan één jaar een duurzame relatie hebben, zij hebben namelijk reeds meer dan twee jaar een relatie samen. Verzoeker meent dan ook dat de beslissing kennelijk berust op een onredelijke en manifest foutieve appreciatie van de feiten en stukken die werden overgemaakt en dat de beslissing totaal onevenredig is en geen rekening houdt met alle elementen. Verzoeker betoogt dat zij elkaar hebben leren kennen op een feest in Antwerpen door hem georganiseerd, hetgeen wordt bevestigd door de verklaringen van vrienden en familie. Sinds april 2010 wonen beiden samen te Antwerpen. Zij vormen een hechte gezinscel. Zoals gebruikelijk is voor een gezin gaan verzoeker en mevrouw K.B. geregeld op uitstap, waarvan verzoeker foto's bijvoegt. Zij spenderen ook veel tijd met de zoon van verzoeker, die de Belgische nationaliteit heeft en waarvan verzoekers broer de pleegvader is. Verzoeker stelt zijn verdere leven met mevrouw K.B. te willen door brengen en heeft haar ten huwelijk gevraagd waarop mevrouw bevestigend antwoordde. Verzoeker voegt foto's bij van de dag waarop hij mevrouw ten huwelijk vroeg. Op 23 mei 2010 hebben zij een huwelijksfeest gehouden voor familie en vrienden. De uitnodiging voor dit feest betrof het kaartje waarvan verweerder de mening is toegedaan dat dit niet recent genoeg is om de relatie te bewijzen. Verzoeker meent evenwel dat dit stuk wel degelijk hun duurzame en stabiele relatie bewijst, daar zij in het bijzijn van hun familie en vrienden duidelijk maakten dat zij samen verder door het leven willen stappen. Verzoeker voegt nog de rekening en BTW-bon bij van het restaurant te Paal waar het verloofsfeest werd gehouden. Verzoeker voegt ook bewijzen bij van de verlofingsringen die hij kocht en heeft laten graveren. Verzoeker meent dat uit al deze gegevens blijkt dat de verklaringen die hij heeft ingediend bij de gemeente wel degelijk op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoeker benadrukt nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerder de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding en dat uit de stukken zeer duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte interpretatie van de stukken die hij heeft overgemaakt.

2.8 In de repliekmemorie herhaalt verzoeker in essentie het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.9 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing als determinerend motief duidelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de aangebrachte bewijzen voor het duurzame en stabiele karakter van de relatie niet afdoende zijn.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn

voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht, samen met de eventuele schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 40bis, § 2, eerste alinea 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Het komt aan de vreemdeling toe die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Uit het administratief blijkt dat bij de indiening van verzoekers aanvraag hij zijn paspoort en een bewijs van geregistreerd partnerschap, met name de verklaring van wettelijke samenwoning heeft voorgelegd. Daarnaast werd hem in de bijlage 19ter expliciet gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 10 september 2010 het bewijs van één jaar samenwoonst in te dienen, ofwel bewijzen in te dienen dat ze elkaar al twee jaar kennen en dat er gedurende die twee jaar, drie ontmoetingen waren van minstens vijfenveertig dagen ofwel de geboorteakte van een gezamenlijk kind in te dienen.

Uit het administratief blijkt dat verzoeker ten laatste op 9 september 2010 een aantal bewijzen neerlegt om aan te tonen dat hij en zijn partner al minstens één jaar samenwonen en een duurzame relatie hebben. Verzoeker legt meer bepaald een kaartje neer, gedateerd op 23 mei 2005, wat volgens verzoeker de uitnodiging voor hun verloofsfeest zou zijn, een reeks foto's van onder meer het bezoek van verzoeker en zijn partner aan de moeder van verzoeker in Servië, evenals vier getuigenverklaringen die bevestigen dat verzoeker en partner reeds anderhalf jaar tot twee jaar een relatie hebben.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de voorgelegde stukken dat ze geen afdoende bewijs vormen en geeft telkens aan waarom. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“(...)”

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

De foto's kunnen niet worden aanvaard als bewijs van de duurzame en stabiele relatie aangezien er geen datum op valt af te lezen en deze foto's bijgevolg niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Een kaartje met datumvermelding 23.05.2010: deze datum is te recent om de relatie te bewijzen.(...)”

Verzoeker is het niet eens met deze motieven en stelt dat deze stukken wel degelijk afdoende bewijzen dat hij en mevrouw B.K. een relatie van minstens één jaar hebben, zelfs al twee jaar een relatie hebben. De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven

motieven van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring. Bovendien wijst de Raad erop dat gelet op zijn wettigheidstoetsing hij enkel rekening kan houden met de elementen die aan verweerder gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt foto's bij van de uitstappen die hij en zijn partner samen hebben gedaan en van de momenten die zij samen doorbrengen met zijn zoon. Verzoeker brengt ook bewijzen bij van het verloofsfeest op 23 mei 2010, met name de rekening en BTW-bon van het restaurant, bewijzen van de gegraveerde verloftringen en meent dat deze bewijzen aantonen dat de verklaringen die hij heeft bijgebracht wel degelijk op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze documenten voor het eerst indient naar aanleiding van zijn verzoekschrift. De vier verklaringen die door verzoeker werden bijgevoegd betreffen verklaringen van familie en vrienden, die op vraag van verzoeker werden afgelegd, zodat verweerder terecht motiveerde dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoeker heeft naast de zes foto's en het kaartje gedateerd op 23 mei 2010 geen andere bewijzen ingediend blijkens het administratief dossier, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat de bijgebrachte verklaringen niet kunnen worden getoetst op hun waarachtigheid en objectiviteit. De Raad wijst erop dat het verzoeker is die een aanvraag indiende en het aldus aan verzoeker is om de nodige bewijzen naar voor te brengen. Indien verzoeker de mening is toegedaan dat de bewijzen die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt, kunnen aantonen dat de verklaringen waarachtig zijn, dan had verzoeker deze bij zijn aanvraag moeten voegen, zodat verweerder de verklaringen kon aftoetsen aan de bijgevoegde objectieve bewijzen. Verzoeker heeft evenwel nagelaten deze stukken neer te leggen op het ogenblik dat hem dit werd gevraagd, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden, nu hij er geen kennis van had.

Verzoeker betwist de motieven -dat de neergelegde foto's geen datum bevatten en bijgevolg niet op hun authenticiteit kunnen worden getoetst- niet. Verzoeker is het evenwel niet eens met het motief dat "*een kaartje met datum vermelding 23.05.2010, deze datum is te recent om de relatie te bewijzen*". Verzoeker betoogt dat het de uitnodiging van het verloofsfeest betrof, alwaar hij en zijn partner ten overstaan van hun vrienden verklaarden hun verder leven te willen delen en aldus wel degelijk een bewijs van hun relatie vormt. De Raad wijst erop dat verzoeker niet enkel diende aan te tonen dat zij een relatie hebben doch tevens diende aan te tonen dat hun relatie op het ogenblik van de bestreden beslissing meer dan een jaar duurt. De bestreden beslissing werd genomen op 8 november 2011, zodat verweerder op kennelijk redelijke wijze motiveert dat een 'kaartje van 23 mei 2010' te recent is om de relatie te bewijzen. Hetzelfde geldt voor het feit dat zij reeds sinds april 2010 samenwonen. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat verweerder de neergelegde bewijzen op kennelijk onredelijke wijze heeft geïnterpreteerd.

De Raad wijst er ten slotte op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met al de in de aanvraag bijgebrachte stukken. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoeker werd op de hoogte gebracht van het feit dat hij bijkomende bewijzen diende neer te leggen en hem werd hiervoor ruimschoots de tijd gegeven.

Een schending van artikel 40*bis*, § 2, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Inzoverre verzoeker ook de schending van artikel 3.2.b) van de Europese Richtlijn 2004/38/EC van 29 april 2004 aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker vooreerst niet uiteenzet op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing en dat verzoeker bovendien niet aantoont zich rechtstreeks op deze richtlijn te kunnen beroepen. De Raad wijst erop dat Europese richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde

wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken. Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Europese richtlijn 2004/38, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de richtlijn niet correct of onvolledig zou zijn omgezet

in de Belgische nationale wetgeving. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op deze richtlijn beroepen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN